

Cap a la gran victòria electoral de l'independentisme

Uns amics han sentit rumors de guerra. L'un està disposat a allistar-se el primer dia i anar cap al front a lluitar pel seu país. L'altre, en canvi, vol objectar i mobilitzar-se contra la guerra perquè no vol que hi morin els seus amics, ni els amics dels seus amics. Quin és més patriota?

Han crescut l'una al costat de l'altra. L'una treballa cada dia, incansable, per la sobirania i la llibertat política del seu país. L'altra s'esforça i fa tot el possible perquè les condicions de vida dels que hi viuen siguin dignes i cada dia millors. Quina és més patriota?

Uns volen aglutinar en una única representació tot el sobiranisme independentista per remarcar-ne el desig compartit de sobirania i llibertat. Altres volen representacions plurals i diverses perquè totes les expressions del sobiranisme independentista hi tinguin cabuda, ningú se'n pugui sentir exclòs i s'acabin sumant el màxim de voluntats. Quins són més lleials a la causa de l'emancipació del país? Quins contribueixen millor a soldar la seva unitat social?

El 27 de setembre, a les eleccions al Parlament de Catalunya, els independentistes i tots els catalans i catalanes que no tenen por del futur disposarem d'una gran oportunitat de generar un mandat democràtic. Un mandat perquè el nou Parlament i el Govern sorgits de les urnes encetin immediatament el camí cap a l'estat propi i la sobirania política plena. El 27 de setem-

bre serà la primera ocasió que tindrem per fer valer el dret a decidir, tan majoritàriament reivindicat per la societat catalana. I resultaria sorprenent i paradoxal que, en unes circumstàncies tan excepcionals, el resultat electoral fos favorable als que no reconeixen aquell dret, o a aquells altres que diuen que el reconeixen però que no mouen ni un dit ni tenen pressa per fer-lo efectiu. El 27 de setembre, doncs, constitueix l'oportunitat per a una gran victòria democràtica del procés.

El més sorprenent i paradoxal, però, seria que algunes persones que han fet professió de fe independentista i han donat suport a les diverses manifestacions d'aquests darrers anys, o hi han participat, ara dubtessin o renunciessin a fer valer el seu vot. Amb l'excusa que

JOAN M. TRESSERAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

els altres –sempre són els altres– es mouen per partidisme. Amb l'excusa que els líders o les formacions polítiques principals no han fet el que havien de fer. Amb l'excusa que la manera d'anar a les eleccions no és la que ells haurien triat o haurien trobat més efectiva. Amb l'excusa que la manera de con-

vertir-les en plebiscitàries no els acaba de fer el pes. O amb l'excusa de si no serà prou clara la lectura dels resultats que faran els cercles polítics i mediàtics o els serveis d'intel·ligència de Madrid, Berlín, Bangkok, Moscou, Londres, Washington, Pequín o Antananarivo. Ha costat molt arribar fins aquí. Fins ara no hem pogut disposar de cap escletxa democràtica comparable. Cal, doncs, que col·laborem en les campanyes de les entitats més transversals i contribuïm a fer tan

grans com sigui possible la victòria electoral i el mandat democràtic.

Ningú ni cap formació, per molt pedigrí o rellevància que hagi acumulat, pot tenir la pretensió de representar tot sol tot el país, o tot l'independentisme. Al moviment independentista s'hi pot adscriure qui vulgui i quan vulgui. Però ningú ni cap formació se'n pot apropiat. Ni els més antics, ni els més nous. Ni els més avançats socialment, ni els més conservadors. I ningú –des de cap posició– pot exigir als altres independentistes que renunciïn a les seves altres conviccions polítiques o que les aparquin. La suma no vindrà d'agregar impostures transitòries sinó d'agregar autènticitats. De sumar qui som cadascú de veritat. De sumar vots sencers, cadascun amb tota la seva complexitat i significació. Anem a unes eleccions que seran plebiscitàries perquè seran encara més democràtiques que qualsevol elecció anterior; perquè hi podrem expressar, també, allò que fins ara mai no havíem pogut expressar, perquè ens ho havien negat.

En un passatge d'*Unforgiven* (1992), un film dirigit i protagonitzat per Clint Eastwood, el personatge que ell mateix interpreta (William Munny) explica: "Matar un home és un acte menyspreable; li prens tot el que té, i tot el que podria arribar a tenir". La vida no és només el que tenim sinó també les nostres expectatives. La majoria de catalans volem la independència per materialitzar el dret a la llibertat i per exercir sense restriccions la nostra responsabilitat contra una dominació inacceptable: per garantir-nos la capacitat de prendre decisions col·lectivament sobre tot el que tenim, i sobre tot el que nosaltres o els nostres successors podrem arribar a tenir. Inclosos els problemes i les contradiccions; les diferències i els desacords; els conflictes i les tensions.

Al moviment independentista s'hi pot adscriure qui vulgui i quan vulgui. Però ningú ni cap formació se'n pot apropiat

